

VERTEC.

Izbaja
1. dné v
meseču
in stoji
za vse
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
80 kr.
Brez
pošte:
za vse
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
špi-
talskih
ulicah
hž. št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 7.

V Ljubljani 1. julija 1875.

Leto V.

Sirota.

Zunaj véter brije,
Plan in goro krije
Črna noč.
Jedno déte kliče
Iz grobòv merliče
Na pomoč.

„Zlata mama moja,
Glej! sirota tvoja
Tu stoji;
Nima kaj obléči,
Nima kam se vtéči,
Glad pretí.

Mati mu umerla,
Očo v grob zaperla
Béla smert.
Samo je ostalo.
Tužno pribežalo
V božji vert.

„Vzemi mene k sebi
Dobro je pri tebi,
Mámica!
Nimam druge mame,
Da bi ona ná-me
Glédala.“

Dete se sklonilo
Vleglo na gomilo
K mámici.
Zarja rumenila,
Nij ga prebudila
V pósteljci.

Fr. Cegnar.

Pravi prijatelj.

(Povést.)

I.

Mirko i Janko sta se pri vaskem učitelji vkupej učila prvim nankom. Mirko je bil tergovčev sin a Janko ratárjev. Ljubila sta se i radost jima je sijala raz obraz, kadar sta bila vkupej, a solzica je ob ločítvi obéma igrala v nedolžnih očeh.

Uže so do malega minévála učilniška leta, ko prinese krojač Mirku lepo oblačilo. Janko se čudi krasnej odeji svojega prijatelja, nikakor mu je ne zavidáje. A Mirko je bil ves drugačen. Pred ogledalom stojé vedno primerja svojo lepoto, ne mislěč o šolskih stvaréh. Prijéla se ga je veličávost i prezirati je začel druge ljudi, tudi svojega prijatelja Janka. To ubozega Janka zeló užali. Skôraj potem pride lepa kočija po Mirka, da ga odvéze domóv. Ponosno vsede v kočijo ter visok podá Janku svojo roko. Sě solznima očima gleda Janko za vozom, v katerem je prevzetnik odhajal, ker je čutil, kako ga Mirko neizrečeno prezira.

Čudil se bodeš, mladi čitatelj, od kod je ta nagla izpremembra. Mirkov oča si je na mnogoverstne načine pridobil obilo bogastva. Kupil je lepo graščino i tudi plemenitáštvu. V takih razmerah je poslal po svojega sina. Janko je še vedno ostal Mirku zvest in mu z listom čestítal tako srečo, a plemenitáš mu niti odgovoril nij. Izza tega je Janko izbolel. Graščak je svojega sinú hotel izverstno odgojiti in poslati v višje učilnice; a žena mu nij dala, da bi se nje sin mučil z latinščino. Hoteli so, da bi se učil zgodovini, a brezumna mati se je upirala tudi temu, rekóč: „po kaj li? Dovolj, če bode znal vsakdanje dogodke v mestu.“ „Nekoliko računstva bi mu ne bilo na kvaro,“ velí oča. A slepa mati odgovori: „čemú li mu bode potem računski pisar, ako bi on sam računil?“ Takó je ostal Mirko brez vedí, ne imejóč drugzega posla, nego li sebe lepotíčiti. Zatorej nij bilo čudo, ako so se v takih razmerah godile različne nerednosti, anti pregovor učí, da lenoba je mati vse pregréhe. Mnogo je Mirko novcev potrošil na líčkáke veselice, katere so v njega serei budile potem samo kes i serd. A premeška roditelja mu nijsta hotela krátiti nobednih razuzdánostij, bodi si od straha, da bi pri ljudéh ne izgubila čestí i veljave, bodi si, ker je Mirkova neposlušnost verhá dokipéla ino bi zatorej vse prepovedi uže bile zaman.

II.

Nekaka mlada vdova se je hotela graščaku pridobrikati i tako dobiti Mirka za moža. Roditelja téga nijsta branila, vesela bivša sorodstva s toli imenitno obíteljo. Uže se je bližal poročni dan. Baš je Mirko nevesti čestítal, kar se naglo dúri odpró, i sluga zasopljen stopí v sobo. Mirko ga prestrašen vpraša, kaj si je? Sluga mu ob kratkem pové, kako biríči izpražnjávajo hížo njega očeta in upniki jemljó imovíno, ter da tudi o ječi govoré, ino svoj govor okončá s temi besedami: „meni se je treba podvizati, da še ujámem svojo plačo,“ ter odhití. „Vendar bi bilo dobro iti pogledat, o čem ta bedák bobotá,“ reče Mirko i tako se posloví. Skôraj domóv prišedši zvé, da je oča uže zapert,

i da so jim vzeli vso imovino. V sobi najde mater brez nobedne pomoči, brez nobedne tolažbe. „Ne bodite brezupna!“ Mirko ogovori bédno mater, — „nevesta me neizrečeno ljubi. Nje dobrodejnost je velika; izvéstno Vam pomore, kolikor se dá. Grém pó-njo.“

Mirko, prišedši k nevesti, zeló se začudi, ko ga ona tako sprejme: „kako li, gospod Mirko? Ali ste vi? Kaj li tukaj hočete? Ali je prav, svojo mater tako ostavljati v bédi? Takój se k njej povernite! Recíte, da je še nijsem pozabila, i da baš potrebujem hižne ter da bi mi ona bila nad vse po gódi.“ Po teh besedah je Mirko stal, kakor okamenél. Ves jezen iz njene sobe odhití k mladim továřišem, kateri so mu prej izverstno pomagali trošiti imovino ter so se mu zdeli najboljši prijatelji. Ti so ga osorno prijéli ter mu le na videz obétali pomoči. Skóraj so ga do konca pozabili, ni poznati ga ne hotéč.

V takih zadrégah je bil mladi plemenitaš. Brez nikder ničesar mu je bilo hraniti sebe i roditelja.

III.

Leto dnij po téj nesreči Mirka nahajamo s čelom upertega na drevo tik ceste, kakor bi od pijanosti dremal. Lica je bil bledega, upadlega, i globoka otožnost se mu je videla na obrazu. Iz te brezupne oterplosti ga vzdrami voz, naložen z mnogoverstnim blagom. Za njim je šla kočija, ki je v njej sedel človek z mlado ženo. Voz je polágoma tekel in tako sta potnika iz kočije opazila Mirka. „Bog me!“ vsklikne mož, „nij li to Mirko?“ Zdajci skoči z voza i objame Mirka, predno ga je ta upoznal. Nihče drug nij bil, nego sam Janko, in zdaj se Mirku uderó po lici solzé, gorko znamenje bridkega kesánja i sramote. Mirko nij mogel besedice izpregovoriti.

„Nezvest si mi bil,“ reče Janko, „a bodi si, kakor koli, vedno te hočem ljubiti.“ Mirko osúpel jame pripovedovati svojo nesrečo. „Prestani zdaj“, — Janko prekine besedo, — „to okončaj v kerčmi, kder bomo skupaj obédovali.“ Vsi trije otidó peš i za njimi blago na vozu. „Ali je to vse tvoje?“ — povpraša Mirko. „Da, moje in božje,“ odgovóri Janko, „baš idem iz mesta, kder sem se oženil s hčerjo bogatega trgovca. Jaz sem načélnik velike továrne. Mnogo delamo i Bog nas blagoslávlja. Radi pomoremo prijatelju. A ti uže ne bodi plemenitaš! Verjemi, da pravo prijateljstvo je nad srebro i zlato. Z menój pojdeš ter naučím te jaz svojemu poslu, ki nij pretézek. V pomočnika mi bodeš i verlo dobro se hočemo vladati.“

Mirko je bil ves nekako sam iz sebe, bilo ga je žalost i veselje, ter mislil je: „ostavili so me vsi moji prijatelji, ki se imenujejo „olikane,“ a ta, katerega sem prezíral jaz neumnež, ta mi zdaj hoče pomagati! Kak nauk mojej nepremišljenosti!“

Janko opazi, da Mirka tudi skerbita roditelja, in reče: „za svojo mater se ne bój, i očeta bodem jaz izkušal ječe oprostiti.“

Mej pogovorom se približajo kerčmi, v katero stopijo vsi trije. Zdravíjce so se verstile pri kosilu, i vsem se je svetíla radost na obrazu, ker denašnji dogodek je serca vseh presunil.

Povést se bliža h koncu; samo važnejše stvari še povemo. Janko je ječe oprostil Mirkovega očeta, in potem so se vsi preselili k njemu. Mirko je vzel Jankovo sestro za ženo ter bila sta srečna.

Često so se opominjali tega dogodka, i bilo jim je očito, da človeška sreča nij v razuzdanosti i praznej veličávosti, nego v trudoljubívosti, zmernosti i poštenosti.

Danijel Majarón.

Zlata ruda.

(Preložil iz ruskega J. Vovkov.)

„Mati, kakšna bi nam bila sreča, ako najdem zlato rudo v našem vertu! Mahoma bi obogátel.“

„Čemú bi potreboval bogastva, Griško?“

„Čemú? Kupil bi potem, kar bi hotel, in tebi, ljuba mati, ne bilo bi uže treba neprestano delati in truditi se, kakor do zdaj. Dal bi ti novcev; bili bi mi jako bogati in ljudje bi nas bolj spoštovali ter čislali, nego li do zdaj.“

„Kako ti je li na misel prišlo, zlate rude iskati na našem vertu?“

„Vidiš, mati, dalje reče Griško, stari sosed Maksimič je vse to čital v knjigi, da je tak kraj, kder se iz zemlje koplje zlata ruda, in ko je bil pod Sebastopoljem, to so mu pomorski vojaki pripovedovali, da je res tak kraj daleč tam za morjem, ter da Angleži in Francozi tja hojévajo na dve ali tri leta in se potem vračajo z velikim bogastvom.“

„Res je tak kraj, otrok moj. Pripovedujejo, da se nahaja zlato mej peskom po rekah in drugih tekočih vodah, a nekaj ga tudi iz zemlje dobivajo; res je, da cele čete ljudij z dômu hojévajo v ône daljne kraje, iskat bogastva. A često je vse njih delo in upanje zamán; vračajo se ubožnejši, nego li so bili poprej, z nezadovoljnim srcem. Ako li res najdó bogato rudo, kar se redko primeri, tedaj taki ljudje srečni in bogati ostanejo le nekoliko let; a redko so zadovoljni. Zlata ruda človeškemu sercu želje ne izpolni. Griško ljubi! ne bodi tem ljudem zavidljiv o njih bogastvu, ter ne misli, da jedino bogastvo srečo rodi človeku. Jaz vem za rudo, in želim, da bi je pridneje iskal, — bil bi potem izvéstno srečen in bogat.“

„Mati, kde je taka ruda? Mahoma je grem iskat!“

„Griško! vem, da me ne umeješ, o kakšnej rudi govorim in kakšnega bogastva ti želim.“ Ruda je prava modrost in strah božji, a bogastvo lepi nauki ter nedolžno serce.“

„Res li mati? To vse je ruda in bogastvo?“

„Da, Griško, lahko te uverim, da je to jedina prava ruda ter najboljšo bogastvo. Novci se izgubé in raztočé, naše zaklade sné molj in ruja; novce in bogastvo nam često poberó ter odnesó tatjé in razbojniki; a če si novce in bogastvo hranimo, imamo vse življenje veliko skerb, ter na smerti je vendar treba vse ostaviti (zapustiti). Le modrosti in lepih naukov ti nikdo ne more vzeti, niti jih molj ni ruja ne sné. Prava modrost človeka izpremlja vse življenje, ter ga dela srečnega na tem in ónem svétu. Nádejem se, Griško ljubi, da stвориš po mojem svétu, in da uže ne bodeš hrepenel po zlatej rudi in posvetnem bogastvu.

P o v r a č í l o.

Vdova je imela sinú zeló svojeglavega in neskerbnega; tudi je bil neusmiljen ubogim živalcam. Nekóč v germu pri pokopališkem zidu najde gnezdo drobnih ptičkov. Da bi je pobral, preplazi germovje ter uže stegne roko pónje, kar mu starka žalostno ščegetáje proti priletí branit mladícev. Páglavec se zasmeye in reče: „počakaj, skôraj bodeš videla, koliko more tvoje neumno ščegatánje!“ ter mahne ubogo ptico, da takój mervta na tla pade. „Nu, ali ti je dosti? Zdaj pridi in brani mladícev, ako moreš,“ zakrohotá se hudodejec.

Malo mesecev potlej umerje njega mati. Sam je zdaj bil ter nij imel nikogar, kateri bi ga bil hranil. Sosed ga k sebi yzame; a tu je bilo treba slušati in terdo delati. Često je bil tepen, kedáj tudi po nedolžnem; a nihče se ga nij usmilil, nihče ga nij branil! — „Oh, da bi moja mati še živela!“ tako je vzdíhal. Malo ne vsak dan je plakal in klečé molil na grobu pokojne matere.

Ko je šel nekóč s pokopališča, ugleda germ, iz katerega je pred dvema mesecema vzel ptičke in ubil jim mater. Sè žalostnim srcem se opomni ljutega dejánja ter zdaj v svojej bédí upozná pravično roko božjo, katera ga je zadela.

A. L. Mozirski.

Pastirja in véverica.

Dva pastirja ugledata sredi gozda na drevesu véverico, katero mislita ujeti in si jo speči v júžinico. Zdaj reče jeden izmej njíju: jaz je grem lovit, a ti idi derv nabirat ter ognja kurit. Odpravita se vsak svojim potem. Ón, ki je véverico lovil, plezal je in se pehál po drevji za njo, a zamán. Vendar jo napósled zgrabi za rep, ali v tem hipu se veja pod njim učésne ter on pade z drevesa, spusti veverico, in se toli pobije, da mu kri iz nosa in ust priteče. Za dolgo tovariša s kervavim obrazom čakajoč naposled zaspí ondukaj.

Ko tovariš derv prinese, jame ga uže od daleč zmerjati: kervav si; vidim surovo si požerl! Ali nijsi mogel počakati, da bi jo bila spekla in vkupej snedla? Zdaj si se tudi še potuhní! — Kervávec se predramí in pové svojo nesrečo. Zdaj ukréneta vselej najpoprej véverico ujeti ter potem derv iskati in kuriti.

Sim. Punčša.

Zadovoljnost.

Moder človek nam pripoveduje: „Še nikoli nijsem bil žalosten, naj se mi je še tako slabo godilo. Samo jedenkrat sem godernjal, ker sem moral bos hoditi, ne imevši toliko novcev, da bi si bil črevlje kupil. — V tej bédí stopim v cerkev, a tu najdem človeka, kateri nij imel nog. Ko ga ugledam, bil sem s svojimi bosimi nogami popolnoma zadovoljen i hvalil sem Boga, da sem zdrav i čverst, ako tudi moram bos hoditi. Óni nesrečni človek bi izvestno rad bos hodil, a nema nog.

Kadar ti je hudo, stóri, kakor storé bogaboječa serca. Ouberni oči od nesreče, ter se spomni sreče, katero uživaš.

D. Juriša.

V „Skálicah.“

Tu v „Skálicah“ radujem
Igránju se valóv,
Beděč sanjája — priča
Povodnih sem godóv.

Nad verbami trepeče
Uzé poldnévni žar,
Vsa zemlja v zlátu plava,
Ker solnce zdaj je car.

Globěko pripogíblje
Medléče se dřevó,
Ter list in veje steza
V tolmún hladán željnó.

Verstá valóv popótnih,
Vesělo žuborěč,
Pozdravlja ga prijazno,
Od tod v morjé hitěč.

Metúlj na terstu vítkem,
Zibáje sam se, spí,
In roj mušic nebrojnih
Ob njem se v krog vertí.

Posterva blagorodna
Tam pisana veslá,
Mej ribami obrača
Ponōsna se gospá.

Menjčėk bistroglėdi,
Najverlejši plaváč,
Potáplja se in skriva
Ter kaže spet glumáč.

Ubogi kmetje klėni
Od ščúke v beg hité,
In luska se jim bela
Svetlíka iz vodé.

V presládkem pladnovánji *)
Počíva v plašči hrost,
Na veji, kder pripōgnen
Do vōde germ je gost.

Od jedí oddehúje
In njenih se težáv,
A pónj osoda bridka
Poseže iz nižáv.

Tatíca, bistra ščuka,
Pobrala ga je v plén;
Kakó je to zaslužil
Ta mož, ki ves je lén?

Sopárno je! — Valovi
Na tího žuboré,
Nad pótok vže tenčico
Razvēšajo meglé.

Metulja s tersta náglo
Posmukne skrivna moč,
In muhe okrog njega
Brenčé mu: „lehko noč!“

A kde sem? — Poleg Sóre?
Mordá sem bil zaspál?
Nij tukaj li me zíbal
V predívne sanje vál?

*) Pladnovati, namesto: poludanovati, Mittagsruhe halten.

Rusálke *) sem jaz videl,
Njih petje čul in sméh,
Ob vódi njih plesóve
Po mokrih gledal tléh.

In zópet slišim pesen,
Odméva temni lés;
To niso bile sanje,
Pojó Rusálke res!

Glasovi omamljivi!
Očáran k vam hitím,
Da v harmoníjo vašo
Od blizu se vtopím.

Germovje v stran odgánem
In pomolím obráz:
Rusálke cvetolíke,
O vidim, vidim vas!

A ne! — Rusálke niso
Te déklice mladé,
To verle so Ločanke,
Ki rake tod lové.

Lujza Pesjakova.

Zlato jabolko.

Bil je kralj, imejóč sina jedínca, katerega je ljubil zeló. Ta kralj je ob velkíh troškíh dal zlíti krasno zlato jabolko. Kadar je bilo jabolko zlito, razbolí se oča na smert, pokliče sina ter mu reče: „sin moj dragi! jaz ne prebolím te bolezní. Po mojej smerti z blagoslovom prehodi kraljestva in gradove ter vzemi s soboj zlato jabolko, in kogar dobodeš najbrezúmnjéšega, temu je daj.“ Sin obéta vse tako storiti, a kralj se oberne k sténi ter pustí dušo. Kraljevič ga je pokopal, kar je najčestneje mogel. Takój posle pogreba, vzemši jabolko, otide preko različnih kraljestev in gradov, kder je našel ter videl mnogo brezúmníkov; a jabolka nij dal nikomur od njih. Krene tedaj v neko drugo kraljestvo in pride v stolni grad (mesto). Ondúkaj vidi po sredi grada jezdečega kralja z veliko družíno. Povpraša ljudíj, kakovo si je to kraljestvo, in rekó mu: „običaj tega kraljestva je tak, da kralj meĵ nami níkdar ne vlada nad leto dníj. Ko leto mine, pošljemo ga v zatók (pregnanstvo), kder ubožen umerje.“ Kraljevič, to zaslišavši, misli sam v sebi: „našel sem ga, kogar sem iskal.“ Stopí h kralju ter koléno preklónjši dostojno pozdravi: „da si mi zdrav, kralj! Moj oča je umerl in to zlato jabolko tebi ostavil na smerti.“ Kralj, jabolko primši, odgovorí: „„dragi moj! kako li to? Nikoli me nij videl, ni jaz tvojemu óči nijsem stvoril nič dobrodéjstva; po kaj mi je poklonil tak dar?““ Kraljevič mu reče: „svetli kralj! moj oča tega jabolka nij ostavil nič bolj tebi, nego li komur koli; kajti ob svojem blagoslovu mi je naročil, da je podám temu, kogar najbrezúmnjéšega v svétu najdem. Uže mnogo sem obhodil kraljestev in gradov, a nijsem ga nalétel dô zdaj brezumca, kakoršen si ti; zatorej to jabolko tebi dajem po zapovedi svojega roditelja.“ Kralj mu dé: „„prosim te, povej mi, zakaj se ti zdím tako brezumen?““ Odgovorí mu: „evo kralj, to berzo povém. Običáj tega kraljestva je, vladati samo leto dníj, a konci leta brez čestí in blaga oditi v zatók ter bédno tamkaj umréti. Resnično ti govorím, to, kar sem zdaj besedoval, priča, da na vsej zemlji nij brezúmnika nád-te, ki ti je tóličko časa vladati in potlej preubožno umreti.“ Velí mu kralj: „„brez dvojbe je res, kar si rekel, in zatorej hočem letos, dokler sem še oblasten, bogastvo nepreštéto pred soboj poslati v zatók, da tjakaj prišedši morem ob njem živeti do smerti.““ Tako je tudi stvoril. Konci leta so ga razoblástili ter odpustili v zatók, in tam je ob tem blagu mnogo let živel ter pokojno umerl.

*) Rusálke so izmišljene poganke boginje starih Slovanov, živéče v lesovih in vodah.

Gledališke igre za mladino.

Star vojak in njegova rejénka.

Gledališka igra v dveh dejánjih. — Poslovenila Barbka Höchtl-nova.

ŠESTI PRIZOR.

Anička in Katinka (spogledújeta se).

Anička. Kaj déš, Kátinka, kaj si je to? Poglédi prelepe sviléne rute! (Razvije jo.)

Kátinka. A moja! Še vsa nova, nič še nij ponošena.

Anička. Deni jo za vrat, kako ti pristoji? (Kátinka jo dene za vrat.) Krasno ti pristoji! Samo o praznicih bi jo nosila.

Kátinka. Zeló čudno mi je v serci. Pomisli, to ubogo dekle razdaje drage sviléne rute! Kako se to veže? Veš li kaj, vse to nič nij po moje.

Anička. Prav govoriš; tudi jaz imam o déklici súmno. — Kaj, ako bi ruti bili ukradeni?

Kátinka. Strahota! Jaz svoje rute uže ne morem deržati v roci, peče me, kakor živ ogenj; semkaj na klop jo položim.

Anička. Jaz tudi. (Ruti deneta na klop.) Zdaj mi je laže. A ubogej déklici nij bilo videti na obrazu tatíce.

Kátinka. Vendar nij mogla nama v óči pogledati, kar je zlo znamenje.

Anička. Ko z materjo semkaj prišedši ruti ugleda na klopi, kako misliš, kaj li poreče? A če je nedolžna, kako jo bode bolélo, — po krivem koga dolžiti, nij lepo.

Kátinka. Zopet prav govoriš, a kaj li je nama stvoriti? Ali bi ruti imeli, ali je semkaj denevi?

Anička (uterga nekoliko travnih bilek). Takój zvevi. Evo dve bilki, ta krajša, óna daljša; krajša govori „imejvi,“ daljša „odverzívi.“ Potegni!

Kátinka (potegne krajšo bilko). Nu, kako je?

Anička. Imejvi! Krajša bilka je. Zeló me veseli; zdaj ruti zopet vzemívi. (Vzameta, a v tem nastopi Tinica, katere ne opazita.)

SEDMI PRIZOR.

Prejšnji. Tinica (gosposki a prosto oblečena).

Tinica. Kaj delati? Evo, evo, izprelepi sviléni ruti! (Anička in Kátinka se ustrašita in se plaho spogledujeta.) Kdo je vama ruti dal?

Anička (Kátinki na uho). Kaj li odgovorim? Kdo je ta lepa deklica?

Kátinka. Ni jaz je ne znam; prišla je bajè iz mesta.

Anička (Tinici). Ubogo deklè je nama ruti dalo hranit.

Tinica (nasmehnivši se). To nij ubogo deklè, ki daruje sviléne rute.

Kátinka. Nama ju nij podarila, nijste prav slišala.

Tinica. Kako li ju vama nij podarila? Jaz znam to ubogo deklè; Tinica se imenuje in hotela je prijateljicama Anički in Kátinki dati nekoliko spomínka.

Anička (reče Kátinki). V glavi se mi vertí; ali more to res Tinica biti? A midve je nisvi znali? (Tinica). Kam li je šla? Prosim vas, povédite nama!

Tinica. Kam je šla? Pred vama stojí, — ali uže ne znata svoje Tinice?

Anička in Kátinka. Da, ti si, Tinica, naju preljuba Tinica! O vele radost velíka!

Anička. I kje sem li imela očí, da te nijsem takój znala! Ali te je svobodno tikati?

Tinica (objemši jo). O prosim, vedno svi prijateljici.

Kátinka. In kako si prišla sem k nama toli iz nenada?

Tinica. Zdí se mi, da je uže večnost, pokler me nij bilo v preljubem domačem kraju! Bogu hvala, da sem zopet zdaj pri vaju. Vídim, da je še vse tako, kakor je bilo. Óno staro drevo! (Vzdáhne.) O kolikrat sem sedela v njega senci!

Anička. Povej nama, kako si? Imaš li blaga hranitelja?

Tinica. Boljših ne bi mogla imeti. Oča Miško je zá-me dobro skerbel; zdí se mi, da me še z nebes pázi ter je nevidoma vselej pri meni. Moja dobra hranitelja sta na to pristala, da bodem nekoliko dníj tukaj pri materi; potlej sama prideta pó-me.

Kátinka. Veselje bode jutri mej otroki, kadar zvedó, da je prišla Tinica, in — da nam je še vedno prijazníva, kakor je bila tedaj, kadar je ží-vela mej nami.

Tinica. Vam prijazníva? Ali sem zdaj uže kaj več, nego sem bila tedaj, kadar smo še vkupej žíveli? — Tedaj sem bila sirota, kar sem še zdaj, kajti vse, kar imam, prejela sem iz rok svojih dobrotnikov, in veselí me, ka-me še ljubite. Zatorej storita mi ljubav ter vzemita od mene svíléní ruti.

Anička. Predragi sta; kaj porečeta moja roditelja?

Kátinka. Takih rut nositi bi nama ne bilo nikakor svobodno; prelepi sta!

Tinica. Molčímo o vsem tem; nosili ji bosta, kadar odrasteta, a do tedaj ju spravita v skrinjo. Zdaj malo sédimo na klop sem pod to drevo; znata, da je meni ta kraj svet, nepozabljen. Koliko sladkih spominov se mi tukaj budí v serci!

Anička. Prav si rekla; sédi mej naju semkaj v sredo. (Sédejo.) Zdaj povéj, kako ti godí mesto? Veš li, toličko da ti nijsem zavidiljiva, ka bivaš v mestu! V našej vási je zeló otožno živetí.

Tinica. Ali si pozabila, kar je oča Miško dejál: „česar človek nema, to se mu zdí najlepše, a zopet nij zlato vse, kar se bleščí.“ Res, jaz imam vsega, česar potrebujem, a vendar se često želim iz mestnega hrupa nazaj v prijetno in mirno vasíco. Ob svojem vsakdanjem delu ste vedno zdravi in veseli; vsak večer vam ptički ščebetájo večerno pesen in za jutra vas pozdravljajo zopet. Hiže vam stojé mej lepimi travniki in rodovitim poljem, čisti studenci in potoci vas pojé; v mirnej tihej vási je mnogo prijetneje, nego li tam v velícem mestu, hrupovítem in napolnjenem posvetnega veselja. Ver-jemite, da znam vaše in svoje veselje.

Kátinka. Veš li, Anička, mene zdaj uže nič ne mika iti v mesto; mnogo zadovoljnejša sem tukaj.

Tinica. Prav sodiš; meni se ne bi nič tožilo, ako bi mi bilo ostati vedno pri vas v domačej vasi. Evo! Nij li tam Stépanek? Pomozita mi, da ga podražim; nij me še videl, in Radovánček mi je obetal, ničesar mu ne povedati o mojem prihodu.

Anička. Radi ti pomorevi.

Tinica. Jaz se skrijem za drevo. Bog vé, ali me bode mogel poznati? — (Skrije se za drevo.)

Kátinka (pokliče). Stépanek! stopi malo bliže, nekaj zelo važnega ti povem.

OSMI PRIZOR.

Stépanek. Prejšnje.

Stépanek. Evo deklet, kako še zdaj vkupej stojita in govoričita! Ostaneta li vso noč tukaj?

Kátinka. Ne, — a mislim, da ostaneš tudi ti malo pri naju.

Stépanek. Lepo bi bilo, kakor ne bi imel boljšega dela! Z Bogom!

Anička. Počakaj malo, da ti gospodična za drevesom (pokaže Tinico, stópeljšo izza drevesa) pozdrav izroči iz mesta.

Stépanek. Meni? — Pozdrav — iz mesta? Ne znam živega kersta v mestu.

Tinica. Zelo kesnega uma ste, ka toli hitro pozabite prijateljico. Ali se ne opominjate uže Tiničnega imena?

Stépanek. Tinica? Ménite li siroto Tinico, ki je iz naše vasi šla v mesto?

Tinica. Dà, tisto ménim!

Stépanek. Kako se vlada? Ali je zelo vzrastla?

Tinica. Tolika je, kolikoršna baš jaz.

Stépanek (gleda jo po strani). Ali nas je uže pozabila? Kaj govori? — Pride li še kedaj k nam?

Tinica. Ne verjamem. — Ne utegne priti iz mesta.

Stépanek (osúpel). Zakaj ne? Ali je bolna? ali —

Anička (smejóč se). Zdaj uže res ne more priti iz mesta, ker pred toboj stoji vsa, kolikor je je.

Kátinka. A modri Stépanek je nij upoznal.

Stépanek. O ti si, Tinica! Zdaj te znam; prej ti nijsem smel v lice pogledati. (Prime jo za roko.) Serce se mi raduje, ka si zopet prišla ter nijsi pozabila nekdánjih prijateljev.

Tinica. Kako bi mogla pozabiti? — Veš li, Stépanek, ka sva pred tremi leti z veliko skerbjo in težavo sem na drevo obešála desko ter ž njo mnogo razveselila očeta Miška?

Stépanek. Dà, vesel in srečen dan je bil, a za tem dnem so naglo prišli drugi. Dragi Bog je zopet vse prav obrnil.

Tinica. Povéj mi, Stépanek, kje je zdaj óna deska, ki sva jo bila pred tremi leti semkaj prinesla?

Stépanek. O ne boj se, dobro smo jo shranili. Ako bi imel novcev, dal bi jo prenovíti in v zlatih písmenih ná-njo zapisati: „verlej hčeri pokojnega govoráča na spomin, nje zvesti prijatelji.“

Tínica. Naj bode, kakoršna je, tako je najbolje.

Stépanek. Doklé ostaneš pri nas?

Tínica. Dokler moja hranítelja ne prideta pó-me, nekoliko dníj. — Uro je uže, kar sem prišla iz mesta, a hotela sem vas izkusiti, ali me še znate. Evo, nihče me nij upoznal, ni Anička ni Kátinka ni Stépanek ni Radovánček.

Stépanek. Verjémi, izpremenila si se nekoliko; videti si, kakor cve-toča roža.

Tínica. Samo po vnénjem, če je to res, v serci sem še vedno, kakoršna sem bila, kadar smo še vkupej živeli. — Uže se mračí in jaz imam še posla, ki ga ne morem do jutri odlagati.

Anička. Kak posel, če je svobodno vprašati?

Tínica. Še nocoj sem dolžna iti k njemu, od katerega imam vso do-broto, — anti veš, k očetu Mišku.

Kátinka. Toli pozno hočeš na pokopališče hoditi?

Tínica. Ali uže ne pómnite besedíj, katere je govoril, ko me je za hčer jemal? Rekel je: „če me Bog pokliče s tega sveta, zatisne mi oči ter na mojej gomili tam na pokopališči bode molila zá-me!“ Njega besede bodite resnične.

Anička. Tudi mi pojdemo s toboj, ako ti je po volji?

Tínica. Zeló mi ustrezete, a poprej treba še stopiti k materi, povédat, kam pojdem. Tukaj se zopet snidemo. — Kátinka, ali me izpremiš? (Tínica in Kátinka otideta.)

DEVETI PRIZOR.

Radovánček (z lopato na rami.) Prejšnji.

Stépanek. Veš li, Radovánček, da je Tínica prišla?

Radovánček. To sem znal prej nego li ti; hodil sem nekaj časa z njo, mislèč, da je kako ubogo deklè, a ona se mi nasmeje ter se razodene.

Stépanek. Od kod si prišel z lopato na rami? Ves potán si, bašti si težko delal.

Radovánček. Ne vem, ali bi ti povedal, ali ne.

Stépanek. Anti ne bode nič slabega; ako li nehčeš, nikdo te ne more siliti.

Anička (dobrikáje se). Povej, Radovánček! Bil si zeló priden, kakor se vidi.

Radovánček. Poslušajte! Tínica mi je s potjo pripovedovala, da pojde še nocoj molit na gomilo očeta Miška. Takój se opómnim, da se je Miškova gomila uže vsa s travo obrastla ter niti križ da lepo ne stojí po konci. Mislim si, ne bilo bi prav, če Tínica tako najde. Utegnila bi misliti, da smo res Miška do kraja pozabili, ker ne pázimo njegove gomile, in to bi jo žalilo. Takój pohitim na pokopališče — lopato sem imel pri sebi — ter začnem popravljati. Zdaj je gomila spet lepo v rédu, kakor na vseh vernih duš dan. Okítíl sem se zelenim mahom in z rudečimi jagodicami, a okrog sem posúl be-lega peska.

Stépanek. To li si stvoril tí, Radovánček. (Prime ga za roko.) Zdaj si dolg plačal pokojnemu očetu Mišku; radujem se, ka si moj brat.

Anička. Radovánček, ako ti kedaj morem s čim ustréči, prosim te, povej mi!

Stépanek. Evo, Tinica in ž njo četa otrok!

DESETI PRIZOR.

Tinica. Več dočkov in deklic. Prejšnji.

Tinica. Zopet smo vsi vkupej, kakor nekđaj. Idite zdaj z Miškovo hčerjo, kakor ste z njim hodili. Njega uže nij mej nami, a njegovi lepi nauki so zasadili globoke korenine v našem serci; to svedoči sloga in ljubezen mej nami. Tako je prav, ker moremo jedino s tem spomin pokojnega moža čestiti, kakor je zaslužil. — A zdaj ídimo na pokopališče. Ondu se hočemo novič zareči, da ostanemo do smerti dobri in pobožni. Da-si ga v telesu mej soboj ne vidimo, vendar žíví (pokaže v nebo) tam gori v nebesih in tudi — nam v serci, dokler nam bode v persih gibálo. (Polagoma otidó.)

(Zagrinjalo pade.)

—*—

Dovtipni odgovori.

I.

Tálet je bil prvi izmed ónih, kateri so bili vredni čestnega imena „modrec.“ Ko ga nekdo povpraša, kaj je na svetu najtežje in kaj najlažje, odgovori: najtežje samega sebe znati a najlažje grajati druge.“ — Pómni to.

II.

Imeniten Gerk pride po ulicah, kder so bili trije sužnji v pródajo postavljeni. Prvi je bil modrec, drugi pesnik in tretji slopeči Esop. Gerk vpraša najprej modreca, kaj li zna? Odgovorí mu, da vse. Gerk potem vpraša pesnika, kaj on zna? Tudi ta odgovorí, da vse. Zdaj vpraša Esopa, kaj li on zna? Esop mu reče, da ničesar ne. „Kako li to?“ začudi se Grek, a Esop odgovorí: „ker ónima dvema, ki vse znata, nič nij ostalo, kar bi jaz uterpel znati.“ — Tako je sploh mej ljudmí. Kdor pristane, da ničesar ne zna, ta često vé mnogo več od ónih, ki se hvalijo, da mnogo znajo.

III.

Ko je rimski cesar Mark Anton z veliko slavo šel v dobljeno mesto Atene, dobrikalo se mu je ljudstvo nad vso mero, imenujóc ga Bakovega sinú ter Minervo mu ponujáje za ženo. Baka in Minervo so poganski Atenci čestili po božje. Tako so si hoteli nakloniti cesarja kateremu se je studilo to preveliko laskánje. Malo pomísivši reče Atencem: „rad primem čestno vašo ponudbo; a ker je Minerva toli imenitna gospá, braníteljica vašega mesta, in ste jo meni dali v nevesto, zato vam ukazujem, da jej takój naštejete 600.000 srebrenikov véna (dote) a meni da povernete ženítvne troške.“ — Prav jim je storil. Laskánje je vselej ostudno.

F. Rup.

Škof Slomšek, prijatelj otrokom.

Podoba, katero tukaj vidiš, premila slovenska mladina, kaže pokojnega Antona Martina Slomškega škofa labodskega. Slomšek se je poróðil 1800. leta, a umerl 24. septembra 1862 leta, bivši knezoškof labodski v sosednjej nam zemlji Štirskej. Vse svoje dni je bil velik prijatelj ljudske učilnici in osobito tebi, slovenska mladina! Uže mladenič je začel delati lepe pesence in pisati krasne pripovedi tebi na pouk in zabavo. A vse to bi ne bilo posebno, ker se še denes rodoljubiva mladina rada poskuša v

slovenskej pisávi; nekateri v tem tudi napredujejo, ter so kesneje glasoviti pisatelji. A na svetu je tako, da človek v starih letih rad ostavlja knjižno delo mlajšim in krepkejšim močém, posebno tedaj, kadar dobode kako težko službo, katera zahteva od njega, da se jej ves udá. Ali tak nij bil pokojni Anton Slomšek. On, da-si škof, kateremu je v tem imenitem činu ostajalo malo časa v slovstveno delo, vendar nij odstopil niti za las od svojega prejšnjega trudoljubja v slovstvu. Pisal je tudi uže škof, in to najrajši slo-

venskim otrokom. Največ lepih knjig imate od verlega gospoda Slomška. Vse so v lepem, miloglasnem jeziku. Tu naj v misel vzamem samo „Drobtinice“, katere je začel izdajati 1846. l. ter so potem dolgo versto let zderžema izhajale v njegovem uredovanji. „Drobtinice“ so slovenskemu ljudstvu, osobito slovenskej mladini, toliko ljube, da do malega nij bilo hiže, kder bi ne bili čitali te zlata vredne knjige. Njega sestavki v „Drobtinicah“ so najlepši. Pisal je tudi slovenske učilniške knjige, mej katerimi je še zdaj posebno važna: „Ponovilo potrebnih naukov za nedeljske šole na kmetih“. Zanimljiva je tudi knjiga „Blaže in Nežica v nedeljskej šoli“, katero še zdaj raznokdo rad in vesel čita. Mnogo njega lepih pésneč je v slovenskih berilih, katere čitate vsak dan po učilnicah. Izprelepa je óna v prvem berilu: „Otrok po poti gré, pa iti kam ne vé; veli mu Jezus sam: veš moje dete, kám? Le hodi za menoj!“ Nehčem je vam ponavljati, kajti vem, da jo uže davno znate na izust, kakor sem jo znal in prepeval tudi jaz, ko sem bil še mlad, kakor vi, in jedíno tedanje berilo so mi bili Slomšekovi spisi, katerih nikoli ne pozabim.

Pokojni škof Slomšek je posebno rad potoval po hervatskej zemlji; često je dejal, da se mu zdi v Hervatih, kakor bi bil domá; zato ga tudi Hrvatje poštujejo ter se ga še zdaj radi opomínjajo.

Slomšek je res bil vaš največji prijatelj, ljubi otroci! On je delal ves čas svojih dnij na vaš dušni in telesni prid, ter ves narod slovenski uživa zdaj plod njegovega truda. Posnémlji njega trudoljubívost tudi ti, slovenska mladina!

A Ti Slomšek:

Dokler bode naše górgje stalo,
Tvoje bode se imé sijálo!

I. T.

Starost in smert ruske knéginje Olge.

IV.

V 964. leto, kadar je bil knez Svetoslav vzrastel in zmóžal, začel je zbirati voje mnoge in hrabre, ter lahko hoděč, kakor pard (panter), stvoril mnoge vojne. Vozóv za sobój nij vozil a ni kotla, niti mesá nij varil (kuhal), nego tenko je izrezal konjino ali zverino ali govédino ter na ógljiji izpekši jédel; niti šatóra nij imel, kajti podklad (konjsko pokriválo) je pód-se postiljal in sedlo imel za vzglavje. Takšni so bili tudi vsi drugi njega voji. Pred vsako vojno je k sovražnikom posláł, govoreč: „ná-vas hočem iti!“ — Šel je na Oko reko in na Volgo ter našel Vétiče. Rekel je Vétičem: „komu danj dajete?“ Odgovoré mu: „Kozarom po novei od rala (pluga) dajemo.“ V 965. leto ide Svetoslav na Kozare. Slišavši Kozari izidó protivu njemu s knezom svojim Kaganom ter se sestópijo v boj, in odolévši¹⁾ Svetoslav Kozarom vzame grad (mesto) njih Belo vežo. V 967. leto ide Svetoslav na Dúnaj²⁾ na Bolgare, in bivšim se obojim odolí Svetoslav Bolgarom ter vzame gradov osemdeset po Dunaji, in séde kneždē tu v Prejeslavci, jemáje danj od Gerkov. V 968.

¹⁾ Odolěti komu, znači: koga premoči (besiegen).

²⁾ Dúnaj, die Donau; tudi se ta reka slovanski imenuje: Dúnáv m. in Dúnávov n.; oblika: Donava je nemška.

leto pridó Pečenegi na rusko zemljo prvič, a Svetoslav je bil v Prejeslavci. Zapre se Olga z vnuki svojimi Jaropolkom, Olgom in Vladimirom v gradu Kijevu. Obstopili so grad v sili velikej brezčislno množstvo okolo grada; nij lahko bilo iz grada iziti ni glasú poslati, in iznemogli so ljudje od gládi in žeje. Zbrali so se ljudje óne strani Dnepra v ladijah ter stali na ónej stráni; a nij lahko bilo vnuti v Kijev ni jednemu od njih, niti ne iz Kijeva k ónim. Tožili so ljudjé v gradu in rekli: „nij li koga, kateri bi mogel na óno stran iti in reči jim: „če ne pristopite jutri, predati se imamo Pečenegom?“ Reče neki mladee: „jaz preídem.“ Odgovoré mu: „idi!“ A on izide iz grada z uzdo ter poteče skozi Pečenege, govoréč: „nij videl li mojega konja nihče?“ Kajti bil je umejóč pečeneški ter meníli so ga svojega. Kakor se približa k reki, zvergši obleko od sebe sune se v Dneper in pobrede. Videvši Pečenegi ustermé se nanj, streljajóč ga, a nijso mu ničesar mogli stvoriti. Ljudjé z óne strani, to videvši, pridejo v ladiji protivo njemu ter ga vzemó v ladijo in privezó k družini. On jim reče: „ako ne podstopite jutri h gradu, predati se hoté ljudje Pečenegom.“ Odgovorí vojevoda njih, po imenu Prétič: „„podstopimo jutri v ladijah ter popadši knéginjo in knéžiče umaknemo na to stran; ako li tega ne stvorimo, pogubiti nas ima Svetoslav.““ — Kakor je bilo za jutra, vsédši v ladije izpred svita zatrobijo zeló, in ljudje v gradu Kijevu zavpijó. Pečenegi so meníli, da je knez prišel, ter pobégnili razno od grada. Izide Olga z vnuki in z ljudmí k ladijam. To vídevši knez pečeneški poverne se jedíni k vojevodi Prétiču in vpraša: „kdo je prišel?“ Ta odgovorí njemu: „„ljudjé óne strani.““ Reče knez pečeneški: „ali si tí knez?“ Odgovorí mu: „„jaz sem mož njegov in prišel sem v strážih;¹⁾ za menój ide polk s knezom, brez čisla množstvo.““ — To je rekel grozèč mu. Velí knez pečeneški Prétiču: „bodi mi drug (priatelj)!“ A ta odgovorí: „„tako stvorim.““ Podasta si roci mej soboj ter pečeneški knez Prétiču dá konja, sabljo, stréle, a Prétič dá njemu oklop, ščit, meč. Odstopili so Pečenegi od grada, in nij lahko bilo konja napojiti na vodi Líbedi Pečenegom. Pošljó Kijani k Svetoslavu, govoréč: „tí, knez, tuje zemlje iščeš in paziš, svoje se ohabívši;²⁾ kajti malo da nas nijso vzeli Pečenegi in mater tvojo in otroke tvoje. Ako ne prideš ter nas ne obraniš, to nas vzemó zopet, če ti nij žal očine svoje ni matere, ki je stara, ni otrók svojih!“ Svetoslav, to slíšavši, berzo vsede na konja z družíno svojo, pride v Kijev ter poljubi mater svojo in otroke svoje in sežálí si o tem, kar je bilo od Pečenegov, ter zbere voje, prežene Pečenege na polje, in bil je mir. — V 969. leto reče Svetoslav materi in boljarom: „neljubo mi je v Kijevu biti; hočem živeti v Prejeslavci na Dunaji, ker to je sreda zemlji mojej in tu se shaja vse blago: od Gerkov zlato, vina, ovočje različno, tudi iz Čehov, a iz Ogrov srebro in komonji³⁾ ter iz ruske zemlje kože, vosek, med in ljudje.“ Reče njemu Olga: „vidiš me bolno; kam hočeš od mene iti?“ Kajti bila se je razboléla uže. Tudi mu je dejála: „pogrebši me idi, kamor hočeš.“ Po treh dneh umerje Olga. Plakal se je po njej sin nje in vnuci nje in ljudje

¹⁾ Namreč: v prédnjih strážih (im Vortrab); straža f. die Wache, stráž m. der Wächter.

²⁾ Ohabítí se česa, znači: kaj zanemáriti; ohabljiv: nemáren. To so prave slovanske besede za tujke: zanemáriti, v némarpustiti, nemáren, mej katere je šteti tudi: mar, marljiv, marati itd.

³⁾ K o m o n j (Pferd) je starejša neskerčena beseda, od katere je postala poznejša: k o n j.

vsi s plačem velikim. Nesli so jo ter pogreblji. Bila je zapovedala Olga, ne delati poganske trizne nad soboj, kajti imela je kristijanskega svečenika, in ta je pohranil blaženo Olgo. Ona je bila kristijanskej zemlji predtēča, kakor danica pred solncem in kakor zorja pred svitom; zakaj sijala je, kakor luna v noči, v nevernih človekih, svetēč se, kakor biser v kálu (blatu); kajti kalni so bili od greha, neomiti s kerščenjem svetim. Olga je prva od ruske zemlje šla v cesarstvo nebesno, ter njo hvalijo ruski sinovi, kakor načelnico, ker je po smerti molila Boga za ruski svet.

* * *

Tako ruski stari letopisec priča o slavnej Olgi, o katerej Karamzin govori: „pripovedka jo imenuje zvito, gerška cerkev svēto a zgodovina modro Olgo.“

Razne stvari.

Rešitev računske naloge in narodnih uganek v 6. „Vertčevem“ listu.

Rešitev računske naloge:

Ivanek dobi 7, Tonček 21, Francek 42 krajcarjev.

Prav so jo rešili: Gg. Maks Robič pri sv. Miklavžji blizu Ormuža; M. Rant, učit. v Šturiji; Ivan Žetincev v Gorenjivási; Josip Žirovnik v Kranji; Anton Žnidaršič v Premu; Alojzij Škoda iz Zaplaza; Franjo Pinter v Mariboru; Peter Sirec in G. Šifrer v Kranji; Dragotin Pleiweis in Franjo Göstl učenca v Ljubljani; Heljedor Kromi, učenec v Laščah; Anton Repič, Alojzij Šlegelj, Artur Lokar, Ivan Defranceschi, Ljudevit Lulik in Josip Stibil ml., učenci v Šturiji; Ivan Pučko, Alojzij Šiško, Martin Heric in Blaž Majcen, učenci v Ljutomeru; Franjo Rus, Ivan Pangerc, Josip Pretnar, Franjo Pavlič, Ivan Potočnik in Josip Kralj, učenci v Bledu; — Amalija, Gabrijela in Olga Nedved v Ljubljani; Antonija Breskvar in Marija Golob v Ljublj. Alojzija Farkaš in Josipina Cizerič, učenki v Ljutomeru; Anička in Amalija Martelanec v Barkoli; Špela Gogala in Ivana Stare v Bledu.

Odgonetke uganek.

I. Črevljar na kmetih, kadar pride h komu šivat, na rami prinese črevljarski stol treh nog, a vanj plane domač pes, v katerega čevljar verže svoj stolec, ter pes oplasen zbeži pod mizo, in čevljar potem k delu sede na svoj črevljarski stolček.

Prav so jo rešili: Gg. Alojzij Škoda iz Zaplaza; M. Rant, učit. v Šturiji; Ivan Žetincev v Gorenjivási; Maks Robič pri sv. Miklavžji blizu Ormuža; Jos. Žirovnik v Kranji; G. Šifrer in Peter Sirec v Kranji; Anton Repič, Alojzij Šlegelj, Artur Lokar, Ivan Defranceschi, Ljudevit Lulik in Josip Stibil ml., učenci v Šturiji; Ivan Pučko, Alojzij Šiško, Martin Heric in Blaž Majcen, učenci v Ljutomeru; — Marija Lavrič v Ljubljani; Alojzija Farkaš in Josipina Cizerič, učenki v Ljutomeru; Anička in Amalija Martelanec v Barkoli.

II. Zernje v mlinu. (Iz vreče v grot, iz gróta pod mlinški kamen, izpod kámena v prédal in odtod zopet v vrečo.)

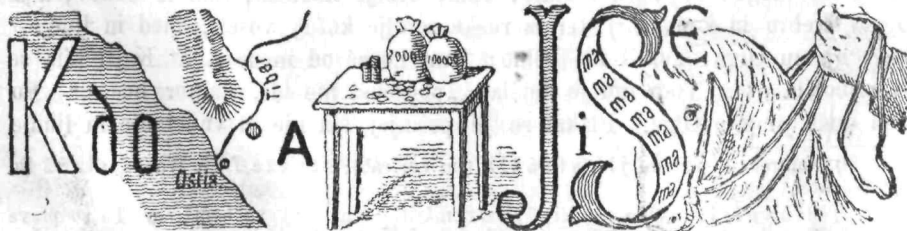
Te naloge nij rešil nobeden.

Denašnji list je zaradi neugodnih okoliščin prišel nekaj dnij pozneje na svitlo; prihodnjič zopet vse v redu. — Nekaterim listom je priloženo „Na znanje“ za izdavanje gledaliških iger za slovensko mladino.

„Uredništvo.“

Rebus.

(Priobčil J. Petermann.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)